

ДО БОЛЕДУВАЩАТА СТАНИЯ Д., КОЯТО ПИТА: КАКВО Е ТОВА ОБЕТ?

Това е обещание, което някое лице дава на Бога от благодарност или заради някакъв грях. Много млади хора от нашите битолски села ходят на гурбет в далечни страни. Изпращайки ги, техните майки или сестри дават тайно някакъв обет на Бога за тяхно здраве и за благополучното им завръщане. Една събота посетихме неочаквано малка селска църква и заварихме в нея възрастна жена, която миеше пода. Запитана насаме, тя ни обясни, че прави това всяка събота вече осемнадесет месеца, съгласно обета, който дала за заминалия на работа в Америка свой син. По-късно разбрахме, че когато синът ѝ се върнал, от благодарност към Бога тя продължила да мие църквата още шест месеца.

„Ветил съм се“ (т. е. дал съм обет) е израз, който често може да се чуе по нашите краища от хората, които идват в манастирите, за да поработят там известно време. Когато се запалило село Л., един момък на име Тодор излязъл тичешком от своя дом и видял съседната къща в пламъци. Обзет от страх, той призовал на помощ св. Наум, като дал обет, че ще му служи в продължение на една година. В същия миг духнал вятър и обърнал огъня встрани от неговия дом. След известно време Тодор дойде в нашия манастир, разказа какво се е случило и помоли игумена да го приеме, за да изпълни своя обет.

Съвсем обичайно нещо е някоя майка да даде обет, че ще пости допълнително в непостни дни за здравето на болното си дете. Това е напълно в библейски дух. И цар Давид постил, когато детето му било болно.

„Ветила съм се“ - казва баба Моисеица от околностите на Дебър, която деветнадесет години се труди в храма и деветнадесет години пости, приемайки всеки ден само храна без растителна мазнина. Защо? Преди деветнадесет години нейният мъж взел за съдружник в някаква работа един албанец. В един петъчен ден той се накарал да отиде в Дебър, за да се разплати със съдружника си. Преди да тръгне на път, седнал да закуси с яйца и сирене. Когато жена му го видяла да блажи в петъчен ден, сърдито му викнала: „Да даде Бог да не се върнеш, щом и във вярата си се побратимил със своя съдружник!“ Същата вечер на връщане мъжът ѝ бил убит и ограбен. Това страшно потресло жената и тя дала обет, че ще служи на Църквата и ще пости до края на живота си. Обичай да се дават обети има и при англичаните. След войната един - английски свещеник извършил противозаконно венчание. Владиката строго го укорил за това. Обвиняван от съвестта си, свещеникът дал обет да пости всеки понеделник, защото именно в този ден извършил своя грях.

Давайки обет Богу, било за себе си, било за някой друг, заради грях или от благодарност, човек трябва да внимава да не прекали и да не обещае нещо неразумно или непосилно за себе си. От Библията е познат необмисленият обет на Йефтай. По време на войната с амонитците този израилски пълководец и съдия дал обет, че ако Бог му дари победа, ще принесе в жертва онова, което при завръщането първо излезе на среща му от неговия дом. Йефтай победил. Но когато се връщал от войната, излязла да го посрещне дъщеря му. „Ах, *дъще моя* - извикал като ранен лъв бащата, - *дал съм дума на Господа и не мога да се отрека.*

Бог нека Ви благослови!